

Økonomiministeren (Per Hækkerup):

Jeg vil naturligvis erkende, at der er en væsentlig sammenhæng imellem renteniveau og vurderinger. Jeg tror nok, at sammenhængen er begge veje. Jeg tror også, man skal være klar over, at med de værdistigninger, der er sket på jord og fast ejendom, betyder det et pres opad på renteniveauet i Danmark, og derfor bliver det en slags ond cirkel, kan man sige, der udvikler sig, og som det er så meget mere påkrævet at få sat en bremse for. Der er ikke tvivl om, at lidt tilbageholdenhed med hensyn til prisstigninger på jord og fast ejendom ville betyde en lettelse for vort renteniveau i Danmark.

Så vil jeg gerne sige til spørgsmålet om, hvorvidt man kan stole på det vurderingsgrundlag, man har, hvad enten det nu er 15. eller 16. almindelige vurdering, at der kan rettes indvendinger mod begge. Det er sikkert rigtigt, at der var en vis ikke ubetydelig geografisk skævhed ved 15. almindelige vurdering. Det er sikkert også rigtigt, at der skete en væsentlig opretning ved 16. almindelige vurdering, men det betyder jo, at for dem, der slap billigt, om jeg så må sige, ved 15. almindelige vurdering, bliver stigningen så meget større ved 16. almindelige vurdering.

Men grundlaget for vurderingerne er, det skal man jo ikke glemme, de faktiske handelspriser, og de faktiske handelspriser viser disse meget store stigninger. Hvis man tager stigningen fra 15. til 16. almindelige vurdering, var det omtrent en fordobling fra små 400 mia kr. værdi i jord og fast ejendom til et sted mellem 750 og 800 mia kr. Hvis det tempo fortsætter i de kommende 4 år, kommer vi ud i tilstande, som vi har meget vanskeligt ved at vurdere konsekvensen af. Derfor er det simpelt hen nødvendigt, at vi alle sammen forstår, at der skal sættes en bremse i, sådan at vi efterhånden kan få en afdæmpning af prisstigningerne, og det er jo det, vi er i gang med. Fra 1974 til 1977 har vi haft næsten en halvering; det vil efterhånden bringe en afdæmpning også af prisstigningerne på jord og fast ejendom, og det vil igen virke i retning af at afdæmpe prisstigningerne. Det er altså den onde cirkel, der skal brydes også på det felt. Den er hidtil kun blevet brudt ved den del af indkomstpolitikken, som altovervejende har omfattet lønmodtagerne.

Til det spørgsmål, hr. Bernhard Baunsgaard stillede, om ikke man skulle se at få afsluttet de drøftelser omkring skatteproblemerne, som jeg ved man fører med skatteministeren, skal jeg sige, at det skal jeg ikke blande mig i. Det er skatteministeren, der fører disse forhandlinger. Jeg deltager ikke i dem, men jeg skal da gerne meddele ham, at det et brændende ønske hos de radikale, at disse forhandlinger bliver afsluttet hurtigst muligt.

Endelig vil jeg til hr. Freddy Madsen sige, at nu skal man ikke lægge mere i ordene, end de indeholder. Jeg skal derfor heller ikke lægge mere i hr. Freddy Madsens ord, end de indeholder. Det, jeg advarede imod for et år siden, var at spille på den misforståelse hos folk – det gjorde hr. Freddy Madsen, jeg siger ikke bevidst – at man sidestiller formuestigninger med indkomst i deres virkning. Det er forrentningen af formuestigningen, man kan sidestille med indkomsten, og det er, hvor det drejer sig om jord og fast ejendom, den del af værdistigningen, som frigøres. Og den del, der frigøres, er en meget lille procentdel. Den er større, end jeg troede, det vil jeg gerne sige, for et år siden. Efter de seneste meddelelser, jeg har fået, er der sket en større frigørelse, end jeg regnede med for et år siden. Men deri ligger altså en vis udvidelse af købekraften, som ikke er tilsigtet, og som er med til at føre udviklingen i en forkert retning.

Jeg vil gerne sige til hr. Freddy Madsens inklination, at vi kender også det kommunistiske forslag. Det indeholder i og for sig ikke noget nyt, heller ikke i retning af, at det ikke kan samle et flertal i dette ting. Men det, der er afgørende, er, at ligesom man må indstille sig på, at man ikke kan føre en politik på et begrænset område af den økonomiske politik, men er nødt til at se den økonomiske politik som et samlet hele, må regeringen sikre sig, at en samlet økonomisk politik har det samme flertal bag sig for at kunne gennemføres, for at kunne holde, for at vække tillid. Hr. Freddy Madsens bemærkninger – nu skal jeg heller ikke overvurdere dem – pegede i retning af, at hr. Freddy Madsen var villig til at gå ind for en virkelig fornuftig, konsekvent gennemført indkomstpolitik omfattende alle indkomstgrupper, også lønmodtagerne. Hvis det er erkendelsen, så hilser jeg den velkommen.